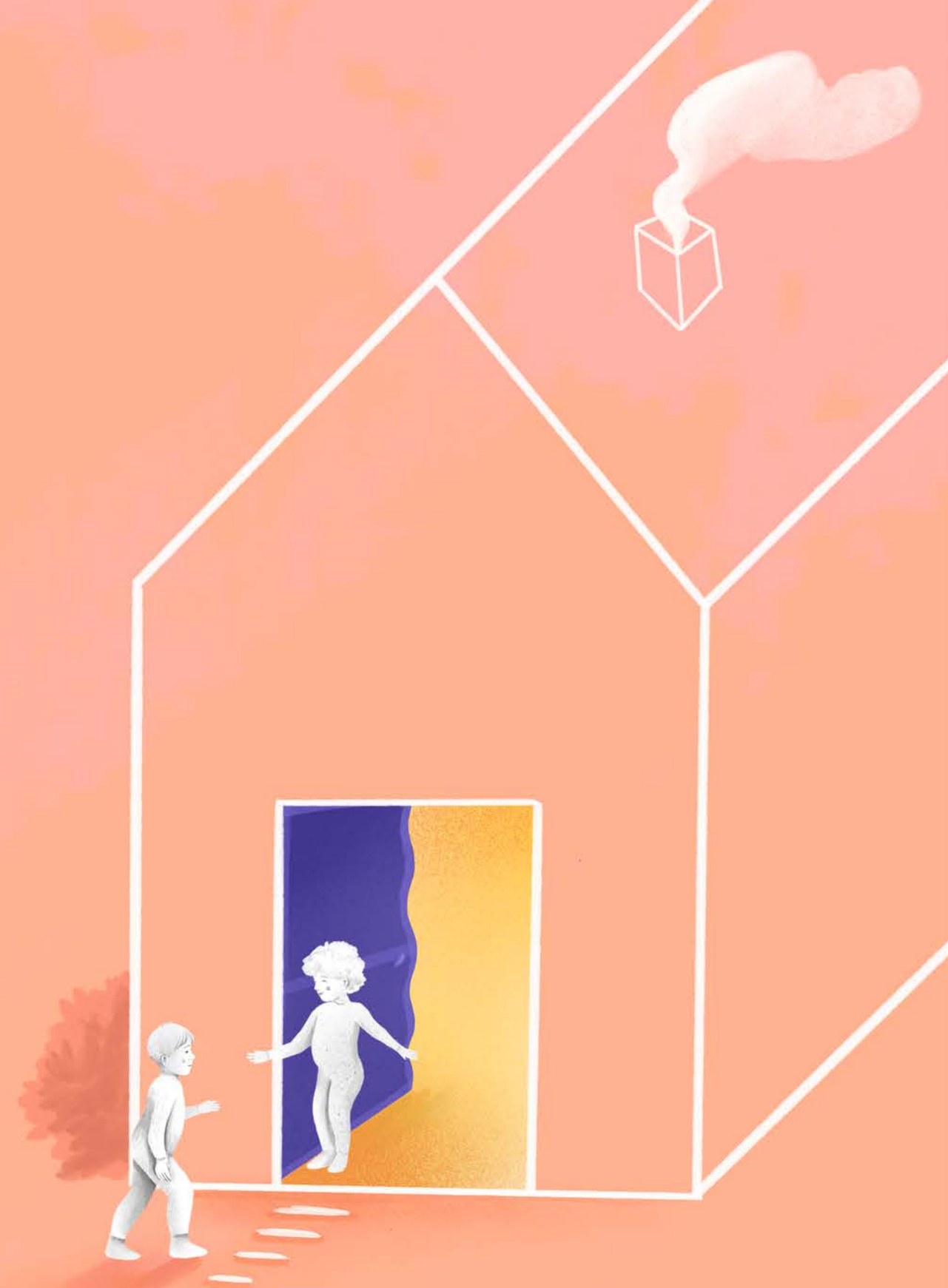

Je kon bijna niet wachten. We huppelden, renden, holden naar mijn huis.
Een heel gewoon huis. Een huis als een ander. Ik opende de deur.

‘Kijk,’ zeg ik, ‘dit zijn muren om tussen te wonen, en er is ook een dak.’
Ik neem je bij de arm en trek zachtjes.

Daar, achter een hoek, zit een deur.
Een hele bijzondere deur. Een deur waar enkel jij en ik doorheen kunnen.
Eigenlijk alleen ik, en als ik het toelaat, ook een ander.

Even is het donker,
maar al gauw vind ik het licht.
Een groot, fel licht.

Moedig loop ik voorop.
Ik weet de weg, al jaren.

'Kijk maar,' zeg ik, en rondom ons groeien wel duizenden bomen en planten.
Onbekende wezens zingen, schateren en vliegen in het rond.
Is dit buiten? Is het binnen? Heeft het muren? Waar is de deur?
Waar is het begin, en waar is het einde?

We staan in een kamer als in een wakkere, dichtbevolkte, kleurrijke stad.
Alles friemelt en krioelt, zindert en groeit - het gonst er van leven.

